

Overweging 18 augustus 2013.

Vandaag beginnen we aan het 49ste seizoen van de Jongerenkerk Venlo. Een jaar waarin we ons voor gaan bereiden op een jubeljaar dat begint over een jaar en wel in augustus 2014 waarin we gedenken dat 50 jaar geleden Leo Brueren begon met de Jongerenkerk venlo samen met enkele mensen van het eerste uur. De voorbereidingen daarvoor zijn al in gang gezet en daarover zult u de komende maanden geïnformeerd worden.

Maar voor het zover is, zullen we eerst iets moeten gaan maken van dit 49ste seizoen. We doen dat door voort te bouwen op wat is en door te kijken naar wat anders kan, naar wat deze tijd van ons als geloofsgemeenschap vraagt. Vragen hoe we de kerk, de Jongerenkerk, bij deze tijd kunnen brengen, kunnen houden. Hoe we de boodschap van die man van Nazareth in deze tijd handen en voeten kunnen geven en we daar een touw aan vast kunnen knopen.

Dat touw staat op uw blaadje van vanmorgen en speelt een rol in deze viering, in de teksten van vandaag.

Als je het evangelie van vandaag leest, dan roept dat wellicht in eerste instantie vragen op. We horen Jezus zeggen door de mond van Lucas: **Denken jullie dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde? Geenszins, zeg ik jullie, ik kom verdeeldheid brengen. Vanaf heden zullen vijf in één huis verdeeld zijn: drie tegen twee en twee tegen drie.**

In eerste instantie denk ik dan: nou kan ik er geen touw meer aan vastknopen. Het is amper 8 maanden geleden dat we met Kerstmis vierden dat die Jezus geboren is. We zongen `vrede op

aarde', we noemden Hem Vredesvorst, Kind van vrede' en nu zegt Hij: **ik geen niet gekomen om vrede te brengen, maar verdeeldheid'.**

Wat moeten we nu daarmee? Hebben we ons dan zo vergist in Hem en is die hoopvolle boodschap van Kerstmis dan een loze belofte, een loze boodschap?

Laten we er VOOR alles maar vanuit gaan: Jezus had WEL de bedoeling om vrede te brengen maar hij zag dat wij in alle vrijheid die ons eigen is, dit niet zouden oppakken. De komst van Jezus heeft wel degelijk de mogelijkheid gebracht om tot vrede te komen, maar de mensheid, wij, hebben er niet hard genoeg aan gewerkt. De verdeeldheid wint het nog steeds van de vrede.

Oorlog tussen landen: alleen maar verdeeldheid

Godsdienstgroepen tegenover elkaar: alleen maar verdeeldheid

Milieubeweging en economie: verdeeldheid

Die broer en zus die vanwege een erfenis ruziën: alleen maar verdeeldheid.

Drie van de vier huwelijken: alleen maar verdeeldheid

De haan in de tuin van de burens die te vroeg kraait: alleen maar verdeeldheid

De boom die over de schutting hangt; alleen maar verdeeldheid.

En vraag je aan wie het ligt als je ruziemakers spreekt dan is in alle gevallen het meestal zo dat de ander de schuld krijgt, dat de ander niet deugt. Leest u straks ook maar eens rustig het stukje ter bezinning waarin een jongen een ongeluk krijgt, boompjes omver rijdt en vervolgens de auto de schuld geeft.

Als het er echt op aankomt, als ons eigen hachje in gevaar is, kiezen de meeste mensen, ook wij, er toch nog vaak voor om de ander te laten vallen in plaats van hem of haar een touw toe te werpen om hem of haar overeind te trekken. We laten iemand liever in de put vallen dan dat wij zelf iets moeten toegeven en als we de ander zouden willen helpen dan hebben we een sterke touw nodig en dat kost onszelf iets; iets dat we liever niet delen met de ander iets dat ten kosten gaat van ons gelijk, ons gewin, onze welvaart.. Opkomen voor het belang van de ander kan wel eens nadelig zijn voor onszelf. Jezus had en heeft dus gelijk als hij zegt dat Hij met zijn boodschap van eerlijk delen, van rechtvaardigheid, van delen wat je hebt en delen wat je bent, geen vrede maar verdeeldheid is komen brengen.

En toch kunnen we ons de vraag stellen; kan het ECHT niet anders?

Ik ben er van overtuigd dat we het allemaal best anders zouden willen. Dat we allemaal vrede willen in plaats van verdeeldheid maar Blijkbaar is dat wel verdomd moeilijk voor ons om dat werkelijkheid te laten worden.

Toch is het belangrijk dat we tegen elkaar blijven zeggen: moet die verdeeld nou echt? Kan het echt niet anders?

En ik geloof dat het best anders kan! Daarbij beseffend dat altijd en overal vrede tussen mensen niet haalbaar is, maar een beetje meer dan het nu is dat moet toch mogelijk zijn, dat moet toch haalbaar zijn.

Haalbaar als verschillende landen waar oorlog is een beetje toegeven

Als godsdienstige groepen elkaar een beetje proberen te vinden in wat echt de kern van de godsdiensten is

Als die broer en zus die ruzie maken over de erfenis allebei een beetje toegeven

Als milieubeweging en bedrijven niet allebei het onderste uit de kan willen

Als die boom een beetje bij gesnoeid kan worden.

Als gehuwden leren te kunnen geven en nemen van elkaar

Als wij niet altijd ons eigen gelijk willen halen maar ook het verhaal van de ander echt aanhoren of iets van de ander willen aannemen.

Het klinkt mooi als dat allemaal kan ... en iets moet toch mogelijk zijn ... dan moeten we wel het toegeworpen touw durven vastgrijpen en een touw durven uitwerpen naar de ander om hem in plaats van te laten wegzakken, hem proberen omhoog te trekken, in plaats van te laten vallen.

En dat betekent dat wij als wij de schuld niet bij de ander neerleggen maar zelf ook ons eigen handelen durven bekritisieren en bijstellen we zelf bijdragen aan minder verdeeldheid en meer vrede. Het kan dus best wel anders als we maar willen.

En als we willen, kunnen we er vandaag mee beginnen en proberen in dit 49ste seizoen dat vuur van vrede tussen de mensen waarvan Jezus wilde dat het allang brandde, daadwerkelijk te laten branden. Vrede begint immers bij onszelf. Het begint daar waar wij de eerste stap durven zetten.

Mag ons dat gegeven zijn in dit 49ste seizoen.